

opusdei.org

Dopis od preláta (září 2012)

„Není lásky bez utrpení, bez utrpení a odříkání.“ To jsou slova Benedikta XVI., o kterých uvažuje prelát Opus Dei v dopise tohoto měsíce září a dále rozvádí tajemství Kristova kříže.

08.09.2012

Milovaní, ať Ježíš ochraňuje mé dcery a syny!

Tak jako v jiných letech jsem chtěl využít tuto pauzu k tomu, abych

mohl být se svými dcerami a svými syny z různých míst. Velmi mi pomáhá vidět vás, být s vámi a pociťovat naléhavost – stále aktuální – apoštolské expanze. Ale nebylo to možné: *omnia in bonum!*, protože jsme velmi intenzivně „projezdili“ svět z Pamplony.

Na začátku července, ještě před příjezdem do tohoto města, jsem se zastavil v Barceloně a Gironě. Tam jsme měli besedu s velkým množstvím lidí a požehnal jsem sochu svatého Josemaríi, kterou dali do místa, kde se vykonává hojná duchovní práce s mladými lidmi. Potom jsem jel, jak už jsem vám vyprávěl, do Portugalska, abych se modlil u Panny Marie Fatimské a setkal se s početnou skupinou vašich bratrů a sester. 23. dne minulého měsíce jsem byl v Lurdech, abych uctil Pannu Marii za celé Dílo a prosil o její přímluvu – poděkoval jsem jí jménem všech.

Také jsem uskutečnil rychlou cestu do Holandska. Kromě radosti ze setkání s lidmi Prelatury jsem si také připomněl část prehistorie Díla v této zemi, když jsem doprovázel našeho Otce a milovaného dona Álvara. Kolik se jen modlili, když projížděli tamní silnice a města, a mysleli na ženy a muže, kteří teprve měli přijít do Opus Dei, s nadějí, kterou my teď vidíme uskutečněnou! Žijme každodenně společenství svatých.

Zítra, 2. září, vysvětlím na kněze tři vaše bratry přidružené, kteří přijali jáhenství před šesti měsíci. Také kvůli tomu vzpomínám na svatého Josemaríu, který o této věci snil – o chvíli, kdy vzejdou kněží také z těchto jeho synů. Modlete se za ně a za plody četných aktivit, které jsou v těchto dnech rozvíjeny; také za regiony jižní polokoule, které nás podpírají svým každodenním životem.

V polovině následujícího měsíce, 14. září, opět projevíme vděčnost naší matce církvi za svátek Povýšení Svatého kříže. Náš Otec se na něj připravoval a slavil jej se zvláštní radostí. Byl zcela přesvědčen, že kříž je od té doby, co Kristus táhne všechny k sobě,[1] trůnem slávy. Nedokážete si představit, s jakou radostí rozhodl, aby se v centrálním sídle Opus Dei namaloval velký obraz představující scénu, která se slaví v liturgii: navrácení Svatého kříže do Jeruzaléma poté, co byl vysvobozen z rukou nevěřících.

Jako projev této tak zakořeněné zbožnosti s sebou vždy nosil relikvii *lignum crucis* a chtěl, aby ji nosili také jeho následovníci – nejdříve nezapomenutelný don Álvaro a teď já. Na nás všechny dělalo velký dojem, s jakou velkou zbožností líbal každý den tuto svatou relikvii před tím, než uléhal k spánku, když začínal nový den a v jiných chvílích.

Den po této slavnosti, 15. září, si připomeneme přítomnost Panny Marie u paty Kříže

– to, jak trpěla spolu s Kristem a spolupracovala s ním na díle vykoupení. Tam se vyjevilo její nové mateřství, když vyslechla tato Pánova slova: „Ženo, hle tvůj syn!“[2] Tehdy nás zcela přijala s mateřskou něhou jako své děti. Tyto dvě slavnosti představují pro křesťany mocnou výzvu, naléhavé volání přijmout láskyplně všechny malé i velké kříže, které se objevují v našich životech, bez stížností a nářků, protože nás připoutávají k Ježíši Kristu a představují zvláštní Boží požehnání. Nezapomeňme na komentář svatého Josemaríi v souvislosti se skutečností, že mnoho lidí nazývá křížem to, co jim překáží, a posléze odstraní jeho přítomnost ze svých domovů a především ze svého jednání. Nepřijímají, že Svatý kříž, ať se projevuje jakkoli, dává svobodu a

sílu k boji o novou evangelizaci,
počínajíc osobním obrácením
každého.

Před několika lety mluvil Svatý otec v
jedné své homilii o tom, že **není
lásky bez utrpení, bez utrpení a
odřikání, bez proměny a očistění
vlastního já pravou svobodou. Tam
kde není nic, za co stojí trpět,
ztrácí svou hodnotu i samotný
život. Eucharistie, střed naší
křesťanské existence, se zakládá
na Ježíšově oběti za nás, zakládá se
na utrpení z lásky, která vrcholí na
Kříži. Z této darující se lásky
žijeme. Ona nám dává odvahu a
sílu trpět s Kristem a pro Krista v
tomto světě a přitom vědět, že
právě tím se náš život stává
velikým, zralým a pravým.**[3]

Pomozme všem lidem, se kterými se
setkáme, ať úmyslně nebo náhodou,
rozvažovat o hodnotě utrpení tímto
způsobem, s pokojem a také s

radostí. Náš Zakladatel to zdůrazňoval při jedné příležitosti, když si kladl s bolestí tuto otázku: ***Kdo dnes vychází vstříc Svatému kříži? Málo lidí. Vidíte, jaká je reakce světa na Kříž, dokonce i těch, kteří si říkají katolíci. Lidé, kteří považují Kříž za pohoršení nebo hloupost, tak jako napsal svatý Pavel: iudæis quidem scándalum, géntibus autem stultítiam (1 Cor 1, 23). Pane! Po několika stoletích pokračuje tento nenormální stav, dokonce i mezi osobami, které říkají, že tě milují a následují.***^[4] Opravdu pozorujeme v tomto našem světě to, co psal Apoštol Korintánům: Židé si totiž přejí zázraky, Řekové zase hledají moudrost, ale my kážeme Krista ukřižovaného. Židy to uráží a pohané to pokládají za hloupost. Ale pro ty, kdo jsou povoláni, ať jsou to židé nebo pohané, je Kristus Boží moc a Boží moudrost.^[5] ***Děti moje*** – pokračoval náš Otec –, ***podívejte se, že***

nepřeháním. Kříž je stále symbolem smrti, místo toho, aby byl symbolem života. Před Křížem se stále utíká, jako by to byla šibenice, ačkoli je trůnem slávy. Křesťané stále ještě odmítají Kříž a spojují ho s bolestí, místo aby ho spojovali s láskou.[6] Ty a já, každý z nás, milujeme opravdu Svatý kříž? Jsme utvrzeni v tom, že spojení s ukřižovaným Kristem je pramen nadpřirozené účinnosti a opravdové radosti? Cvičíme se každý den v tom, abychom pohotově přijali to, co se nám nelíbí: nemoc, to, co klade překážky našim plánům, protivenství během dne? Pokud se na věci díváme s nadpřirozeným pohledem, objevíme nemálo příležitostí spojit se s Ježíšem a Marií, tak, že budeme láskyplně sbírat malá protivenství – možná že ne tak malá – a obětovat je při mši svaté. Jaký obrovský poklad v nebi můžeme nashromáždit těmito malými detaily!

To bylo neustálé učení svatého Josemaríi. ***Zvu vás k tomu, abyste během dne sbírali***

– vaším umrtvováním, skutky lásky a odevzdanosti Pánu – miligramy zlata, prach briliantů, rubínů a smaragdů. Najdete je na vaší cestě v malých věcech. Sbírejte je, abyste si nahromadili poklad v nebi, protože miligramy zlata po nějakém čase nashromáždí gramy a kilogramy. A z úlomků těchto vzácných kamenů pak dokážete vytvořit nádherné démanty, obrovské rubíny a úchvatné smaragdy.**[7]**

Tento návod je snadné uskutečnit, ale předpokládá přání doprovázet Krista na Kalvárii. ***Tváří v tvář Kříži jsou možné tři postoje, shrnoval náš Zakladatel. Utéct před tímto darem, což dělá skoro celý svět. Jít ho troufale hledat s přáním velkých zkoušek a podrobit se velmi mimořádným***

pokáním – pokud tento popud nepochází od Boha, nepřipadá mi jako vhodný, protože může být plodem skryté pýchy. Třetí postoj je přijmout ho s radostí, když Pán nařídí: to je, jak se domnívám já, nejvhodnější postoj, jak se zachovat před Křížem.[8]

Podívejme se opět na Nejsvětější Pannu. To, že Maria zůstala neochvějně u Kříže a doprovázela zblízka svého syna, byla zcela jistě zvláštní milost od Boha. Ale byla to milost, na kterou odpověděla po dlouhodobé přípravě – od Zvěstování a dokonce ještě dříve –, když zcela otevřela své srdce a svou duši Božím žádostem. **Jednotlivé etapy Mariiny cesty – od Nazaretského domu k Jeruzalémskému, přes Kříž, kde ji Syn svěruje apoštolu Janovi – se vyznačují schopností uchovávat nepřetržitou usebranost, rozjímat každou událost mlčky ve svém srdci před Bohem (srv. Lk 2, 19-51)**

**a v tomto rozjímání před Bohem
také chápat Boží vůli a vnitřně ji
přijímat.[9]**

Děti moje, toto je velké poučení, které
nám předává církev při příležitosti
této mariánské slavnosti. Celý
pozemský život Panny Marie
stravovala touha horoucně plnit Boží
vůli, také tehdy, když Boží
prozřetelnost na sebe brala
bolestivou podobu. A všechno to
dovedla do cíle bez stěžování si, s
lidskou a nadpřirozenou elegancí,
bez toho, aby k sobě upoutávala
pozornost. ***Ona je*** – jak tolikrát
připomněl svatý Josemaría –
učitelka skryté a tiché oběti.[10]
Svým příkladem nás povzbuzuje
přijmout s láskou životní
protivenství, malá – a tak tomu bude
obvykle – i ta velká.

Snažme se přijmout za svůj tento
postoj Nejsvětější Panny, vzoru pro
duše, které chtějí být kontemplativní

uprostřed světa: rozjímat o událostech, které značí naše dny, radostné i bolestné, abychom v každé objevili laskavou Vůli našeho Boha Otce a pokojně ji přijali. Tak naplníme radostí srdce Ježíše Krista, který nám požehná a dá účinnost našim snahám přiblížit mu mnoho duší. Milujme umrtvování a pokání, přirozeně a bez přehnaných gest, tak jako to vidíme v Mariině životě. ***Svět obdivuje pouze okázalou oběť, protože nezná hodnotu skryté a tiché oběti.[11]***

Když hledíme na kříž, který je na oltáři během mše, když líbáme malý křížek, o kterém vám radím, abyste ho měli neustále při sobě – tak jak napsal náš Otec –, když líbáme nebo se ukláníme před dřevěným křížem v kapli, všímejme si hlubokého významu těchto skutků. Mluví k nám o tom - jak říká papež –, **že Bůh vykoupil svět nikoli prostřednictvím meče, ale Kříže.**

Umírající Ježíš má rozevřené paže. Je to především gesto Utrpení, ve kterém se pro nás nechal přibít na kříž, aby nám dal svůj život. Avšak rozevřené paže jsou zároveň postojem modlitby, postojem, který zaujímá kněz, když v modlitbě rozevívá ruce: Ježíš proměnil utrpení, svoje utrpení a svou smrt, v modlitbu, v úkon lásky k Bohu a k lidem. Proto jsou tyto roztažené paže nakonec také gestem objetí, kterým nás On chce přitáhnout k sobě a obejmout v náruči své lásky. Takto je obrazem živého Boha, je Bohem samotným, jemu můžeme důvěřovat.[12]

Když jsem znovu četl tato slova Benedikta XVI., zřetelně se mi vybavil v mysli charakteristický výjev ze života svatého Josemaríi. Když mluvil o Pánovi přibitému na kříž, spíše svou láskou k nám než hřeby, – tak o tom mluvil –, nebylo tak neobvyklé, že přirozeně trochu

rozpažil ruce a otočil dlaně v gestu, které možná většině lidí uteklo. Je mi známe – při jedné příležitosti o tom mluvil –, že toto gesto bylo projevem jeho touhy spojit se těsně s Pánem přibitým na kříž, aby se s ním ztotožnil a tak přijal všechny lidi.

Papež poznamenává, že **Maria diskrétně sledovala kroky svého Syna během Jeho veřejného působení až k patě kříže a tichou modlitbou nadále sleduje putování církve.**^[13] Utíkejme se naléhavěji pod její ochranu v této těžké době, aby nás učinila silnými tváří v tvář přijaté a vyhledávané bolesti. Vložme do její mateřského prostřednictví – je *Mater Ecclesiae*, Matka církve – Rok víry, který začne za několik málo týdnů, 11. října, v padesáté výročí začátku II. vatikánského koncilu. A jak také vyzývá Svatý otec, snažme se chovat se ve všech okamžicích jako řádní křesťané podávající jasné svědectví – svými slovy i skutky – o

naší katolické víře. Občanské společnosti, prostředí, v nichž se pohybujeme, postrádají rozměr duchovního života, nadpřirozeného života, který pochází pouze z kříže Ježíše Krista. A – bez toho, abychom se sami zraňovali, s pokojem a vytrvalostí, – snažme se vstřebat lekci Mistra, který se dostavil na Kalvárii se slovy: „*Toužebně jsem si přál jíst s vámi tohoto velikonočního beránka...*“**[14]**

Pokračujte v modlitbě za moje úmysly, v *dokonalé jednotě*,**[15]** spojení v modlitbě, oběti a v touze sloužit církvi, římskému biskupovi a všem duším. Abychom toho dosáhli, prosme o pomoc dona Álvara, který vystřídal našeho Otce právě v den svátku Panny Marie Bolestné. Myslím si, že pokoj, který vždy charakterizoval prvního nástupce svatého Josemaríi, se ještě více upevnil, takže při jednání s ním se

lidé cítili mocně přitahování k Bohu
našemu Pánu.

Doprovázejme Svatého otce během
jeho pastýřské cesty do Libanonu od
14. do 16. září, kde podepíše a předá
postsynodální apoštolskou exhortaci
pro Blízký a Střední východ, plod
zvláštního zasedání biskupské
synody, které se konalo před dvěma
lety v Římě. Modleme se za tyto
země, které náš Pán posvětil svou
přítomností a úpěnlivě prosme
Nejsvětější Pannu, *Regina Pacis*, o dar
míru pro obyvatele tamní oblasti a
pro celé lidstvo.

Se vší láskou vám žehná

váš Otec

+ Javier

Torreciudad 1. září 2012

[1] Srv. *Jan* 12, 32.

[2] *Jan* 19, 26.

[3] Benedikt XVI., Homilie při zahájení Roku sv. Pavla.

[4] Svatý Josemaría, Zápisky z rozjímání, 3.5.1964.

[5] *1 Kor* 1, 22-24.

[6] Svatý Josemaría, Zápisky z rozjímání, 3.5.1964.

[7] Svatý Josemaría, rok 1968.

[8] Svatý Josemaría, Zápisky z rozjímání, 3.5.1964.

[9] Benedikt XVI., Homilie při generální audienci, 14.3.2012.

[10] Svatý Josemaría, Cesta, č. 509.

[11] Ibid., č. 185.

[12] Benedikt XVI., Homilie v Mariazell, 8.9.2007.

[13] Benedikt XVI., Katecheze při generální audienci, 14.3.2012.

[14] *Lk* 22, 15

[15] *Jan* 17, 23.

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-
od-prelata-zari-2012/](https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-od-prelata-zari-2012/) (28.02.2026)